

LEV
BLA
TNÝ

LEV
BLA
TNÝ

POVÍDK
Y V KO
STKÁCH

POVÍDK
Y V KO
STKÁCH

DOPORUČUJEME

Gustavo Adolfo Bécquer: Paprsek luny – tajemné španělské legendy

Kdo je ta tajemná žena, do níž se v nočním lese zamiloval Manrique? Proč není radno se o dušičkové noci přibližovat k Vrchu duší a jak s tím souvisejí templáři? Přinese Pedro milované Marii zlatý náramek a co má společného láska a vina? Co je tak vzácným případem? A co se stalo v Maurčině jeskyni?

Viktor Dyk: Smrt panenky – výběr povídek o smrti

Výběr Dykových povídek, jež spojuje téma smrti a lásky, zahajuje smrt z nedostatku lásky a uzavírá smrt z přílišné lásky, již není možné naplnit. Najdeme zde také smrt, díky níž je možné věčně milovat, a kromě dlouhého umírání stářím je zde popsána i myšlenka smrti, aby mohl jiný milovat.

Vojtěch Rakous: Doma – židovské obrázky

Soubor povídek Doma byl první knihou, která uvedla do české literatury židovské obyvatele venkova a maloměsta jako jeho přirozenou součást. S humorem i porozuměním vypráví, jak vesničtí Židé poloviny 19. století se svými sousedy sdílejí běžné radosti i starosti a zároveň ctí své tradice a svou víru.

Jiří Mahen: Rybářská knížka

Knih, která je stále považována za „rybářskou bibli“, plná vzpomínek z rybářských výletů, postřehů ze života ryb a rybářů, dojmů z nádherné přírody. Krásný jazyk, humorná nadsázka i porozumění přírodě, rybám a rybaření uchvátí čtenáře i dnes. Začínajícího rybáře jistě potěší rady a zkušenosti.

Ignát Herrmann: Z paměti starého mrzouta

Pobavte se příhodami mrzoutského úředníka, poodhalte jeho milostné zážitky z mládí i trampoty s „kmotrem“ nebo s „českým pekáčem“, prožijte s ním nekonečné týdny s husou nebo strasti kolem „vhodných vánočních dáreků“ a nezapomeňte ani na kapitulu, v níž se pan Cyrus stane „volebním agitátorem“.

LEV BLATNÝ

Povídky v kostkách

Vydání jako celek (obálka, grafická úprava, případně jazyková adaptace, redakční poznámky, ilustrace, předmluva, doslov, životopis autora apod.) je chráněno autorskými právy. Nositelé těchto práv jsou uvedeni v tiráži.

Prosíme, používejte tuto elektronickou verzi knihy pouze v souladu s platnou licencí. Žádná verze licence k této e-knize neumožňuje rozšiřování jejích kopií (včetně půjčování) či sdělování díla veřejnosti (například umístováním kopií či extrahovaných částí na servery, ze kterých je možno tento soubor nebo jeho část dále stahovat nebo jej prohlížet), a to za úplatu či zdarma.

LEV BLATNÝ

Povídky v kostkách

Praha 2014

Obálka © Marcela Strejčková - Nomzamo, 2014
© Monika S. Benešová - Lama, 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-87959-20-6 (formát PDF)
ISBN 978-80-87959-21-3 (formát PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-87959-22-0 (formát ePub)
ISBN 978-80-87959-23-7 (formát MobiPocket)

Pikolíkovo vyhnanství a smrt

Pikolík měl modré, dychtivé oči, které byly vším vinny. Pobíhaly od jednoho stolku ke druhému a očmuchávaly slávu velkého města, která usadala v jeho kavárně. Neboť kavárna byla skutečně jeho; své srdce pověsil mezi její rozkošnická světla, ruce napřáhl do všech jejích koutů a hrdlo napájel radostí šťastného hostitele. Ale oči byly vším vinny. Bylo dobře, dokud pobíhaly. Jednou se zastavily v loži, druhé okno, vlevo. Tu začínala pikolíkova smrt. Když jí nesl čokoládu, jeho nohy se chvěly a ruce naříkaly. Nebyl k ničemu celý večer. Nešťastné oči jeho i její! Jeho oči byly ovšem dychtivější než dříve, ale pouze jedním směrem. Ach, má lože, druhé okno, vlevo – šeptal si, když usínal.

Druhý večer byl večerem slasti a hanby. Jeho oči besedovaly s ní a nestaraly se o pikolíkovy ruce a nohy. Bez očí, – jaké pak ruce, jaké pak nohy? Jsou slabé, nemotorné a nevědí, jak mají zakroužit sebevědomě s podnosem, plným šáleků a sklenic. A když už potřetí upustily drahé nádobí, vzpomatoval se pikolík. Ale to už běžel uličkou hanby a posměchu. Také ona se usmála, pohlédnuvši na jeho bázeň. Pan šéf se velmi rozhněval, chytil pikolíka, běžel s ním do kuchyně, a kdož ví, co mu pověděl. Jen to jest jisto: svázal si pikolík uzlíček, dal do něho své dychtivé oči i její úsměv a šel. I přišel do předměstské hospody, a že byl způsobilý pikolík z velké kavárny, řekl hospodský, že může sloužit jeho hostům. Bude-li řádně sloužit, že nic na to nebude hledět, že byl vyhnán z velké kavárny, ale až přijde čas, že mu dá vysvědčení, aby se mohl stát číšníkem a potom panem vrchním. Pikolík složil svůj

uzlíček do kouta, nechal v něm své dychtivé oči i její úsměv a šel po svých. Jeho ruce nosily těžké džbánky, jeho hlas byl ochotný jako stroj a jeho srdce bobtnalo odporem, když zdvihal hosty, kteří se v noci skulili pod stůl. Ale pikolík byl pamětliv své viny i naděje, kterou mu dal hospodský, a byl čím dále ochotnější a o své hosty dbalejší; ba, i domů je doprovázel, byli-li tak ubozí, že zapomněli umění chodit. Toť se ví, že tuto ochotu si velmi pochvalovali hosté i jejich manželky i policie a pověst o „malém, hodném pikolíkovi“ rychle se roznesla po celém předměstí, ba i dále. A tak každý den natáhlo se do hospody mnoho lidí z blízkého i dalekého okolí, kteří byli rádi, že nezůstanou v noci ležet jako dobyteček pod stolem, ale že budou dobře opatřeni. I zbohatl velmi hospodský a nesmírně si vážil svého pikolíčka. Ale pikolíkovo srdce nabobtnalo steskem a bídou, že nebylo k unesení. Bylo už k ránu, když padl na svůj uzlíček a hořce zaplakal nad svým osudem. A když sáhl do uzlíčku, aby si vzal čistý kapesník na čisté ranní slzy, vyskočily z něho dychtivé oči a její úsměv. Otrásl se náhle pikolíček, podivil se a celý se rozechvěl, jak se kamsi do dálky zahleděl. A když se trochu vzpamatoval, napsal na kus papíru: „Milý pane starý! Lituji, že odcházím, ale musím, abych Vám nenaplil do obličeje. Odpusťte smutnému pikolíkovi. NB. Ostatně nic Vám po tom není, kam jdu.“ Toto rozloučení položil pěkně doprostřed stolu, vzal uzlíček a po špičkách vyšel na ulici.

Bylo už ráno, ale ulice spala a měla v náručí hustou tmou; jen sníh svítil na pikolíkovy nohy. A to stačilo, neboť srdci by pikolík v té chvíli nemohl důvěřovat:

točilo se jako větrná korouhvička. Jeho nohy zamířily do středu města, tam, kde chodili uhlazení páni, a tančily krásné dámy. Tři dny a tři noci proplétal se mezi nimi a prohlížel si jejich obličejy a jejich úsměvy. Opět a opět se vracel ke své kavárně, ale takového úsměvu, jaký si nesl v uzlíčku, nenacházel. Čtvrtého dne, když už měl na nohou prsty hodně omrzlé, rozhodl se, že půjde do jiného města. Došel za město a musil si odpočinout. Usedl a pomodlil se: – Já, malý pikolík, prosím, abych našel tu, kterou hledám; neboť myslím, že už mně to nic nepomůže a že jí musím vrátit její úsměv. Hle, Pane! Mám pracovitě ruce a vystavím pro ně pěknou hospodu, aby sloužily Tobě a lidem, zbavíš-li mne mého uzlíčku. Hle, Pane můj, tu je –

Uzlíček dal si pod hlavu, usnul a k ránu odešel do nebe. Lidé říkali, že zmrzl.

*

Kostka dá se do vařící krve a přisolí se slzami. Touto jednoduchou přípravou vyrobíte pikantně sentimentální příchuť.

**Oj, vrby, vrby,
u rybníčka vrby...**

Už se tě, milý, už se tě nedočkám, už bys svou milou ani nepoznal. Až půjdeš ke vsi z večera, k rybníku nehleď: je to pověra, že já tam budu u vrby stát a kohosi vyhlídat. Až půjdeš ke vsi od lesa, nemyslí, že tak zpívají nebesa. To já si budu šeptat s hvězdami, co svítívaly nad námi. A já tě nebudu vyhlídat, já už se nebudu vyptávat: Ej, ty můj milý, kde jsi byl, snad že sis cestu nezmýlil?

Zmýlil si milý cestičku, to proto, že ztratil svou hvězdičku. Možná, že mu ji někdo vzal, možná, že v lese se něčeho polekal. Poběžím k rybníku, poběžím, budu tam hledat celou noc – Bože můj, – Bože, přijď mi na pomoc. – Všechno už jsem si schystala, v zahrádce voničky uvila; také jsem kravky napojila, u studánky jsem se pomodlila. Rybníčku smutný, povídej, bude-li dlouhá tato noc, do nebes hleď a vyzvídej, přijde-li Pán Bůh na pomoc. Jak pak by Pán Bůh nepřišel, když jsem si oči už vyplakala, jak pak by Pán Bůh neslyšel, že jsem se milého nedočkala? Rybníčku smutný, ej –, vždyť ty jsi plný hvězd, snad jsi je na nebi vyloudil; tož dej mi jen jednu, jednu mi dej, vždyť ty jsi moudrý a víš, kolik je po světě cest. Jak by v nich milý můj nezbloudil, ach, nezbloudil...?

Černá je noc a černý je rybník, do hlubin hvězdy se propadly. Napadaly, propadly se, z hlubin na mne zavolaly. Bože můj, Bože, ty to víš, pověz mu, až ho uvidíš:

– Až půjdeš ke vsi z večera, k rybníku nehleď, je to pověra, že já tam budu u vrby stát a kohosi vyhlídat.

